

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2004. máj.-jún.

IX/3. szám

Ára: 200,- Ft

Sopronbánfalva – kegykép

Szent László király himnusza

Áve, égi király híve,
királyoknak gyöngye, éke,
László, mennynek sorsosa!
Ég királyát hűn követted,
Országunkat védelmezzed,
Légy hazánknak bajnoka!

Menedéke magyaroknak,
örök-társa angyaloknak,
égi kegynek eszköze:
üdvözlégy, ó kiváltságos,
híres-neves, igazságos,
jó ítélet védnöke!

Vigadozzál, magyar nemzet,
Harsonáld, énekeljed
Új Királynak új dalod!
Boldog Várad, szálljon híred,
Növekedjék dicsőséged,
Visszhangozzák századok!

Krisztus, földről himnusz szárnyal
Hozzád, aki keresztfáddal
Magadhoz vonsz népeket,
Szentek útja te vagy égbe,
Hitvallóknak dicsősége,
Néked áldás, tisztelet! Amen.

(É.E. 271)
(ford.: Csanád Béla)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiailag lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék:

H. Newman: Az öröm hónapja	1
Liguori Szent Alfonz: Mária hite	2
Liguori Szent Alfonz: Mária reménye	4
Mindszenty József: Istennel a hazáért	5
Magyar litánia	7
II. János Pál pápa: Elérkezett világosságod	10
Gobbi: A nagy hitehagyás	15
Aranyszájú Szent János: Miután szent Testét nyelveddel érintetted . . .	17
Barsi Balázs: Add, hogy mindig ragaszkodjam törvényeidhez . . .	21
Szent Bonaventura: Megsebzett Szívemet	22
Hajlandó volt fogadni.	25

Mária kegyhelyek

Sopronbánfalva	26
Athos	27

Rózsafüzér

Szent Rita	28
----------------------	----

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

Címlapon: Sopronbánfalva – kegykép (a czestochorvai Fekete Mária kép másolata)

A hátsó borítón: Athos – ikon

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén,
megvásárolható templomokban vagy a Feren-
ciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk és küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Az öröm hónapja

Egyik alapja e hónap kiválasztásának az, hogy a liturgikus évnek leg-örvendetesebb és a legnagyobb ünnepekben gazdag része erre a hónapra esik. Ki választaná Szűz Mária hónapjának februárt, márciust, vagy áprilist, a böjtnök és penitenciának idejét, vagy decembert, az adventet, amely ugyan a reménységnek az ideje, de a magunkba térés, a bűnbánat ideje is? Karácsony ideje maga nem tölt be egy hónapot, és habár január hozza Epifánia nagy ünnepét az azt követő vasárnapokkal, ez az idő mégis a hamarosan rákövetkező Hetvened vasárnapig nagyon rövid.

Május azonban a húsvéti időhöz tartozik, és részben vagy egészében a liturgikus évnek ebbe a szakába esik. Urunk mennybemenetelének és a Lélek elküldésének nagy ünnepét majdnem mindig, a Szentháromságának és a legfölségebb Oltáriszentségnek ünnepe gyakran májusra esik. Tehát allelujás idő a május, mert az Úr feltámadt és fölment a mennybe, hogy Egyházának elküldje Isten Lelkét.

Ez tehát az egyik alapja, hogy a májust a Legszentebb Szűz különös tiszteletére áldozzuk. Ő a teremtmények elsője, Isten minden gyermekei között a legszebb, a legkedvesebb, az ő trónjához legközelebb áll, ez a hónap tehát az övé, amikor Isten irgalmának nagy ünnepeit, a mi megváltásunkat és a három isteni személyben való megszentelődésünket üljük meg.

De Mária nemcsak hűséges szolgálóleánya Urának, hanem anyja is a Fiúnak, és minden szenteknek királynője. Ezért iktatta be az Egyház az ő hónapjába a legnagyobb szentek közül néhánynak ünnepét, mintegy királyi kíséretként. Először is a szent kereszt ünnepét, amelyen a drága vért tiszteljük, ami a szenvedés idején rajta végigfolyt; – Szent Mihály arkangyalnak és három apostolnak ünnepét: a szeretett tanítványét, Jánosét, Szent Fülöpét és Szent Jakabét; – hét pápának ünnepét, akik közül főleg VII. Gergely és V. Pius pápák tűnnek ki; – két nagy egyháztanítóét: Szent Athanáz és Szent Nazianzi Gergely ünnepét; – egy kedves szűznek, Szent Pazzi Magdolnának ünnepét; – továbbá egy szent asszonynak ünnepét, akinek neve az Egyház történetében a többiét mind fénybe borítja: Szent Mónikáét, Szent Ágoston édesanyját; – és végül Szent Néri Fülöp ünnepét. Íme, az isteni kegyelemnek néhány fölséges gyümölcse, néhány kiváló lélek, kiket az Egyház az ő jellemző sajátosságukkal a Királynő udvarnépeül rendelt.

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Mária hite

Liguori Szent Alfonz

Amiként a Szentséges Szűz anyja a szeretetnek és reménynek, úgy anyja a hitnek is: „Anyja vagyok a szép szeretetnek, az istenfélelemnek, megismerésnek és a szent reménységnek” (Sir 24,24). És méltán, mondja Szent Irén, mert a kárt, melyet Éva hitetlensége okozott, Mária állította helyre hite által.

Megerősíti ezt Tertullian: Éva hitelt adott a kígyónak, Mária Gábelnek, amit az hitében vétett, ez hitével eltörölte.

Ezért mondja Szent Ágoston, hogy Mária beleegyezését adva az Ige megtestesülésébe, hite által megnyitotta az emberek számára az eget.

Épp így beszél Richard, midőn Szent Pál ezen ígéről szólva: „Mert a hitetlen férjet megszenteli felesége (1Kor 7,14), így ír: Mária ez a hívő asszony, kinek hite által üdvözült Ádám, a hitetlen férfiú és nemzedéke.

Azért dicsérte Erzsébet is ezt a hitét a boldogságos Szűznek: „Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45) Szent Ágoston pedig hozzáteszi: „Boldogabb Mária Krisztus hitének vételekor, mint Krisztus testének fogantatásakor.”

P. Suarez azt mondja, hogy a Szentséges Szűznek több hite volt, mint az összes embereknek és az összes angyaloknak. Láta Fiát a betlehemi istállóban és mégis hitte, hogy ő a világ teremtője. Láta, hogy menekül Heródes elől és mégsem szűnt meg hinni, hogy ő a királyok királya. Láta születni és hitte örökkévalóságát. Láta, hogy szegény, hogy ételre-italra szorul és mégis hitte, hogy ő a mindenség Ura; Szalmán feküdni látta és mindenhatóan hitte. Tapasztalta, hogy nem tud beszélni sem és hitte, hogy ő a végtelen bölcsesség. Hallotta sírását és hitte, hogy ő a mennyek országának öröme. Láta végül Jézust megvetetten és fölfeszítve meghalni, de azért legkevésbé sem ingadozott hitében, mint mások, hanem erősen hitte Mária, hogy az ő Istene az.

„Jézus keresztje alatt ott állt anyja” (Ján 19,25). Ezt magyarázva így szól Szent Antonin: Állt Mária, mert fölemelte őt a hit, melyet rendületlenül megőrzött Krisztus istensége felől. Ez az oka a szent szerint annak is, miért hagnak csak egy gyertyát a nagyheti fekete zsolozsmák éneklése alatt égve.

A Szentséges Szűzre vonatkoztatja Szent Leó az Írásnak ezt az ígét: „Éjnek idején sem alszik ki lámpája” (Péld 31,18). Valamint Izajás e szavait: „Magam tapostam a sajtót, népemből senki sem volt velem” (Iz 63,3), így magyarázza Szent Tamás: A Szűz miatt említ férfit, mivel Őbenne soha nem volt hía a hitnek.

Ekkor gyakorolta s mutatta meg Mária a legragyogóbban hitét, ahogy Nagy Szent Albert mondja: mert nem kételkedett, bár a tanítványok kételkedtek.

Éppen ezért Máriát nagy hite miatt méltán az összes hívek világosságának mondjuk, mikor Szent Methodiussal: Fidelium fax, a hívek fáklyájának nevezzük; Alexandriai Szent Cyrillel pedig, az igaz hit királynőjének, Sceptrum Orethodoxae fidei.

Az anyaszentegyház méltán tulajdonítja a Szentséges Szűznek az összes eretnekségek kivestét, mert így imádkozik a papi zsolozsmákban: Örülj Szűz Mária, mert te egymagad megsemmisítetted az összes eretnekségeket az egész világon.

Villanovai Szent Tamás a Szentlélek ez igéire célozva: „Megigézted szívem, jegyesem, húgocskám, megigézted a szívem szemednek egyetlen pillantásával” (Én 4,9). Azt mondja, hogy ez az egy szem Máriának hite volt, mely által Istennek fölöttébb tetszett.

Szent Ildefonz így buzdít minket: „Kövessük Mária hitének pecsétjét.”

De hát miképpen kövessük Mária hitét? A hit adomány és erény egyszermind. Istennek adománya, mert világosság, amelyet Isten áraszt a lélekre; meg erény is, ha a lélek aszerint cselekszik. A hit nemcsak abban áll, hogy tudjuk, mit kell hinnünk, hanem hogy azt cselekedettel is megvalljuk. Azért mondja Szent Gergely: „Az hisz igazán, ki tettekkal gyakorolja, amit hisz.” És Szent Ágoston: „Azt mondod: hiszek; tedd, amit mondasz, és a hit az.”

Annak van élő hite, aki hite szerint él is: „Az igaz ember a hitből él” (Zsid 10,38). Így élt Mária és ebben különbözik azoktól, kik nem úgy élnek, mint amit hisznek; azért hitük is holt, mint Szent Jakab mondja. „A hit cselekedetek nélkül halott” (Jak 2,20). Diogenes egykor embert keresett a földön: s mintha Isten is oly sok hívő között hívőt keresne. Keresztényt keresne: Kevesen vannak ugyanis, kik cselekedettel is azok; a legtöbben csak névleg keresztények.

Az ilyeneknek helyén való volna, ha azt mondanánk, amit Nagy Sándor mondott egy Sándor nevű, de félenk és gyáva katonának: „Vagy nevedet, vagy erkölceidet másítsd meg.”

Az ilyen nyomorultakat bolondokként el kellene zárni, így gondolja P. Avila mester, mivel bár hiszik, hogy örök boldogság vár arra, ki jól él, és szerencsétlen örökkévalóság arra, ki gonoszul él; mégis úgy élnek, mintha ezt nem hinnék.

Azért serkent minket Szent Ágoston, hogy keresztényi szemmel nézzünk, vagyis a hit szerint nézzünk.

Szent Terézia pedig azt mondta, hogy a hit csekély, csonka voltából születnek a bűnök.

Kérjük azért a Szentséges Szűzet, hogy hitének érdemeiért nyerjen nekünk élő hitet: „Nagyasszonyunk, növeld bennünk a hitet.”

(Liguori Szent Alfonz: Szűz Mária érényei)

Mária reménye

Liguori Szent Alfonz

A hitből fakad a remény, mert Isten csak azért világosít föl minket a hit által, hogy megismerjük az ő jóságát és ígéreteit és ennek a nyomában remény és vágy támadjon bennünk Isten bírhatása után.

Mivel Mária kitűnő fokban bírta a hit erényét, azért kitűnő fokban megvolt benne a remény is és elmondhatta Dáviddal: „Nekem jó az Istenhez tartozni: az Úrban találok menedéket” (Zsolt 72,28). Mária, a Szentlélek ama hűséges jegyese, kiről írva nagyon: „Ki az ott, aki a pusztá felől erre tart és a szerelmesére támaszkodik?” (Én 8,5), mert teljesen ment volt mindig a világ szeretésétől, úgy tekintette azt, mint pusztaságot, nem bízódott semmiben sem, sem más teremtményben, sem a maga érdemeiben. Teljesen az isteni kegyelemre támaszkodott, egyedül abban bízódott és azért mindinkább növekedett Istenének szeretetében.

Szép tanúságát adta a Szentséges Szűz ennek az Istenbe vetett nagy bizodalmanak elsősorban akkor, mikor észrevette, hogy Szent József mitsem tudva az ő csodálatos fogadásáról, nyugtalankodik és azon tépelődik, hogy elbocsátja őt: József pedig „úgy határozott, hogy titokban bocsátja el” (Mt 1,19). Úgy látszott, a mi vélekedésünk szerint, hogy szükséges volt akkor József előtt feltárni a titokzatos szent titkot. De nem, ő maga a világért sem akarta napfényre hozni a nyert kegyelmet; jobbnak vélte, ha ráhagyja magát az isteni Gondviselésre, bízván abban, hogy Isten majd gondoskodik az ő ártatlanságának és becsületének megvédelmezéséről.

Istenbe vetett bizodalmanak akkor is fényes bizonyítékát adta, mikor a szülés előtt állva tapasztalta, hogy Betlehemben még a legszegényebb szállásokból is kizárják és az istállóban kénytelen szülni. „És jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson” (Lk 2,7). Egyetlen panaszhang sem hagyta el ajakát, hanem egészen Istenre hagyatkozott, telve bizodalommal, hogy majd csak itt is vele lesz és megsegíti őt.

Éppen így megmutatta Isten szent Anyja az isteni Gondviselés iránti nagy bizodalmat akkor is, amikor Szent József közölte vele, hogy Egyiptomba kell menekülniük, mert még azon az éjjelen felkészült a hosszú útra, pedig tudta, hogy élelmiszer, pénz és kísérel nélkül kell megtenniük azt, csakis az ő kised Jézusa és szegény jegyese lesz vele. „Fölkelt s még akkor éjszaka fogta a gyermeket és anyját és elmenekült Egyiptomba” (Mt 2,14). De még ennél is sokkal nagyobb bizodalmat tanúsított Mária, mikor arra a

kegyelemre kérte Fiát, hogy adjon bort a kánai jegyespárnak; hiszen amikor jelentette neki: Nincs boruk, azt felelte Jézus: „Mit akarsz tőlem asszony! Még nem jött el az én órám” (Ján 2,4). És e válasz ellenére is, amelyből világosan megértette, hogy kérelmét megtagadta, mégis bízott az isteni jóságban és azt mondta a háziszolgáknak, hogy csak tegyék meg azt, amit Fia mond nekik, mert biztosra vette a kegyelmet: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” És valóban, Jézus Krisztus megtöltötte a vizes edényeket és borrá változtatta a vizet.

Tanulunk tehát Máriától bizodalmat elsősorban az örök boldogság nagy ügyére vonatkozó dolgokban; és bár ebben a mi közreműködésünk is szükséges, mégis csakis Isten kegyelméből kell remélnünk, hogy azt elérjük; nem szabad bízunk a magunk erősségében, hanem az apostollal így kell szólnunk: „Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” (Fil 4,13)

Szentséges Nagyasszonyom! A Bölcs azt mondja felőled, hogy a reménység Anyja vagy: Mater sanetae spei (Sir 24,24). Az Anyaszentegyház pedig arra tanít, hogy az igaz reménység vagy: Reménységünk, üdvözöllek! Hogyan kereshetnék tehát más reménységet? Hisz Jézus után te vagy az én összes reménységem; azért miként Szent Bernát, én is úgy nevezlek: Te vagy az én reménységem egész oka. És Szent Bonaventúrával mindig így fohászkodom: Ó, hozzád kiáltók üdve, üdvözíts, ments meg engem!

(Liguori Szent Alfonz: Szűz Mária érényei)

Istennel a hazáért

Mindszenty József bíborost 1991. május 4-én helyezték végleges sírhelyén örök nyugalomra az esztergomi bazilikában. XII. Piusz pápa (1939-1958) a koncepciók per után 1949-ben így nyilatkozott róla: „Amint megtudtuk, hogy kedvelt fiunkat, Mindszenty Józsefet, a Római Szent Egyház bíborosát, Esztergom érsekét, a vallásnak kijáró köteles tiszteletet megvetve vakmerően börtönbe vetették, Tisztelendő Testvéreimhez, Magyarország érsekeihez, és püspökeihez szeretettel teljes levelet intéztünk, amelyben – miként kötelességünk tudata rendelte – az Egyház ellen elkövetett súlyos jogtalanság ellen ünnepélyesen és nyíltan tiltakoztunk. De ma, miközben az ügy odáig fajult, hogy ezt az igen érdemes főpapot a legnagyobb gyalázzal illették, közönséges bűnözőként életfogytiglani fegyházra ítélték, ezt az ünnepélyes tiltakozást előttetek is meg kell ismételnünk. Erre indít bennünket az Egyház szent

jogainak sérelme, amelyek védelmében Esztergom bíboros érseke erős lélekkel és rettenthetetlenül fáradozott.”

A vértanú bíboros emlékezetét akarja őrizni az alább közölt beszéd, amelyet 1946. május 5-én a máriaremetei nagy férfi-zarándoklat befejezésekor (visszaérkezésekor) a budapesti Szent István-bazilika előtti téren mondott:

„Ma, a Jó Pásztor vasárnapjának délelőttjén künn a nagy természetben, Máriaremete kegyhelyen hódoltunk a mindenség Urának a fővárosi férfiak gyémántnál többérő, főséges hitvallásával, most, naple nyugtán pedig felsorakozunk országunk és fővárosunk szívében, Szent István királyunk bazilikájának előterében a legméltóságosabb Oltáriszentség köré, hogy ugyanakkor köszöntsük Mária Istenanyát és a mi édesanyánkat, akinek szobra 80 esztendeje áll a Rókus-közeli élet lükte-tésében és forgatagában.”

Nyolc évtizede egy magyar város képviselőtestülete a liberális divat Loreley-dalától megszédítve ellentmondott, nem az ördögnek, nem az ő cselekedeteinek és minden pompájának, hanem a kígyó- és ördögfej-tipró Szeplőtelennek, amikor felajánlott szobrát nem engedte elhelyezni a város valamelyik nyílt terén. Ilyetén megfélemezések a fiúi kegyeletről, főként az utolsó évszázadban máskor is előfordultak a divatos liberális tanok keblünkön melengetésével, a házasság szentségének a kikezdésével, a házasság gyümölcse, a gyermek ellen való lázadással és – ami ezután már hamar jött – az emberi jogok sárba tiprásával.

Ahogy derék eleink kitárták a város kapuit a száműzött Szeplőtelennek, mi a harmadik nemzedék 1946-ban a keresztségi fogadalom megújításával ellentmondunk a gonoszléleknek és incselkedéseinek. Ellenben hitvallást teszünk a mindenható egy Isten, a mi Atyánk iránt, a legméltóságosabb Oltáriszentségben titokzatosan jelenlevő Krisztus Király iránt, akinek élők és holtak világában mindenek élnek. Mária édesanyánk, a Magyarok Nagyasszonya iránt. A rókusai szobrához nem mentünk el a jelentős évfordulón, de az ittlévő tízezrek és tízezrek szíve mélységes tisztelettel és kegyelettel körülötte szálldos.

Amikor a mai nap szentje, V. Szent Pius pápa 375 évvel ennek előtte a lepantói tengeri csatába indította a keresztény hajóhadat, imádkozott és tevékenységre feszült; a római kocsmákból eltávolíttatta az alkohol, a kockavetés és egyéb ártalmas szenvedélyek rabjait, a kétes és a már nem is kétes nőket kizsuppoltatta a városból; lakásába egyszerű bútorokat vitetett és kemény szalmazsákon aludt, az egész világra általános

böjtöt és vezeklést rendelt el. Ilyen intézkedésekkel lehet új világot hirdetni, kezdeményezni.

Mi sem akarunk mást, mint csak tisztességet, igazságot, szeretetet, békét és egyetértést; főként most a békekötés küszöbén fölösleges és káros minden csatazaj. Az omladék pedig már túlon túl sok is a magyar földön, a pusztulást fokozni lelkiismerettel nem lehet. Concordia parvae res crescunt, discordia et maximae dilabuntur. (Egyetértéssel a kis értékek is nőnek, egyenetlenséggel a nagy értékek is összeomlanak.) Minden önmagában megosztott ország – mondja az Evangélium – összeomlik.

Az ország lakosságának kétharmadát kitevő katolikusságnak a kezét és erejét ezer éven át gyűjtött erkölcsi tőkénkkel az ország újjáépítésére felajánljuk és el is várjuk, hogy tisztviselő és iparos, földműves és munkás hittestvéreink erejük és tudásuk legjavát adják erre a célra. De mert emberé a munka és Istené az áldás, ennek az áldozatnak kiesésére is készen állunk. Mi, a katolicizmus mint a legvallásosabb vallás, elindítjuk az ima és a szentségek kegyelemerejének ostromát. Nem gondolnám, hogy akadna 1946-ban egyetlen szentáldozás, amelynél meg ne jelennék a magyar haza gyűrött, szenvedő képe egeket ostromló fohással.

Istennel hazáért összes testi erőnkkel és lelki értékekkel dolgozunk. Isten minket úgy segítjen. Amen.

Magyar litánia

Legalább Szent László ünnepén (június 27.) imádkozzuk el a magyar litániát és énekeljük a Szent Lászlóról szóló énekeket: EE 271 és 272.

Uram, irgalmazz!
Krisztus, kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Uram, irgalmazz!
Krisztus, kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Mennyei Atyaisten,
Megváltó Fiúisten,
Szentlélek Úristen,
Szentháromság egy Isten,

Irgalmazz nekünk!

Szentséges Szűz Mária,
Istennek Szent Anyja,
Szeplőtelenül fogantatott Szent Szűz,
Gyümölcsoltó Boldogasszony,
Sarlós Boldogasszony,
Nagyboldogasszony,
Magyarok Nagyasszonya,
Lourdes-i Szent Szűz,
Fatimai Szent Szűz,
Czeszochowai Szent Szűz,
Csíksomlyói Szent Szűz,
Máriapócsi Könyező Szűzanya,
Győri Könyező Szűzanya,
Úti Boldogasszony

Könyörögj érettünk!

Szent Adalbert, vértanú püspök, ***Könyörögj(etek) érettünk!***
Szent Gellért, Bód és Besztréd, vértanú püspökök,
Szent Zoerard és Benedek, bencés vértanú remeték,
Szent Kőrösi Márk, Szent Grodecz Menyhért,
Szent Pongrácz István, kassai vértanúk,
Boldog Apor Vilmos, vértanú püspök,
Boldog Romzsa Teodór, munkácsi görög katolikus püspök, vértanú,
Boldog Batthyány-Strattmann László, szegények orvosa,
Szent Márton püspök,
Nepomuki Szent János, a szentgyónás vértanúja,
Kapisztrán Szent János, ferences szerzetes,
Boldog XI. Ince pápa,
Szent István király,
Szent Imre herceg,
Szent László király,
Boldog Mór, bencés apát, püspök,
Boldog Özséb, a pálos rend alapítója,
Boldog Gizella királyné,
Árpád-házi Szent Erzsébet asszony,
Árpád-házi Szent Margit, domonkos apáca,
Prágai Szent Ágnes, klarissza apáca,
Boldog Jolán, lengyel fejedelemasszony,
Szent Kinga, lengyel királyné,
Szent Hedvig, lengyel királyné,

Skóciai Szent Margit királyné,
Portugáliaiai szent Izabella királyné,
Szent Piroska, bizánci császárné,
Kelemen Didák, minorita szerzetes,
Összes magyar szentek és boldogok,

Prohászka Ottokár, székesfehérvári püspök boldoggá avatásáért,
Könyörögjünk az Úrhoz!

Kaszap István, jezsuita novicius boldoggá avatásáért,
Bogner Mária Margit, vizitációs nővér boldoggá avatásáért,
Bódi Magda, vértanú munkáslány boldoggá avatásáért,
Salkaházi Sára, szociális missziós nővér boldoggá avatásáért,
Hám János, szatmári püspök boldoggá avatásáért,
Mindszenty József, bíboros hercegprímás boldoggá avatásáért,
Márton Áron, erdélyi püspök boldoggá avatásáért,
Scheffler János, szatmári püspök, vértanú boldoggá avatásáért,
Bogdánffy Szilárd, nagyváradi püspök, vértanú boldoggá avatásáért,
Brenner János, vértanú pap boldoggá avatásáért,
Marton Marcell, karmelita szerzetes boldoggá avatásáért.
A magyar egyház újjáéledéséért,
Püspökeinkért, papjainkért, szerzeteseinkért,
Papi és szerzetesi hivatásokért,
A magyar családokért, gyermekáldásért, a magyar ifjúságért,
Az elszakított területen élő magyar testvéreinkért,
A külföldön szétszórtságban élő magyar testvéreinkért,

Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit, ***Kegyelmezz nekünk!***
Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit, ***Hallgass meg minket!***
Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit, ***Irgalmazz nekünk!***

Könyörögjünk!

Mindenható örök Isten, te népünket számos szenttel és boldoggal áldottad meg. Kérünk, hogy sokszoros közbenjárásukra áraszd bőven ránk nagy irgalmadat. A mi Urunk Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Elérkezett világosságod

II. János Pál pápa

Jelenleg a budai un. Kiscelli Múzeumban az osztrák-magyar búcsújáróhely kincsei láthatók a kiállításon. Szentatyánk itt közölt beszéde Mariacell lelkiségét idézi. (1983. szept. 13.)

Kedves zarándoktársaim a mariazelli Istenanyához!

Mária útra kelt, és egy városba sietett Judea hegyvidékén. A város neve Ain-Karem volt. Ma mi keltünk útra, és őhöz sziettünk Stájerország hegyvidékére. A St. Lambrechtbe való Pater Magnus annak idején egy „cellát” emelt itt. Több mint 800 éve fogadja benne Mária a zarándokokat, veszi át kéréseiket és köszönetüket, itt szentélyében, Mariazell-ben.

Messziről jöttek és jönnek egyre a zarándokok – kormánypálcával vagy vándorbottal –, és mindig újra ajánlják önmagukat és övéiket a „Magna Mater Austriae”, a „Mater Gentium Slavorum”, a „Magna Hungarorum Domina” oltalmába és esedezésébe. Csatlakoznak ezzel a népek nagy zarándoklatához, amiről éppen most olvastunk Izajás prófétánál: „Népek jönnek világosságodhoz, és királyok a benned támadt fényességhez. Tekints föl, nézz körül: mind egybegyűlnek és idejönnek hozzád... Szíved megre-meg az örömtől, és kitágul” (Iz 60,3-5).

Ebben az órában is újból megnyílik Mária anyai szíve, kedves testvéreim, amikor a Katolikus Napok nagy eseménye után mi is mint zarándokok jöttünk el hozzá, képviselve előtte, szeretetére és gondjára bízva nemcsak Ausztria és a szomszédos népek egyházmegyéit, hanem Fiának egész Egyházát.

Kedves püspök, pap és diakónus testvéreim, kedves szerzetesek, kedves szeminaristák, noviciák és noviciusok, kedves világi fivéreim és nővéreim! Isten, mint az ő vándorló népét, valamennyiünket „eleve ismert”, arra „rendelt” és „hívott”, hogy „részünk legyen Fia lényegében és formájában” (vö. Róm 8,28-30). Ez a közös hivatás az Egyház különféle életformáiban és szolgálataiban sajátos módon jut kifejezésre. De azért az Egyházban, akárcsak a családban nincsenek elválasztó korlátok az egyes tagok és csoportjaik között. Valamennyien egymásra vannak utalva, mindenki hordoz mindenkit. Így minden egyes találkozás, amiben ezek alatt a napok alatt részem volt, valamennyiőtököt magában foglal, kedves ausztriai hittestvéreim; mindnyájatokra vonatkozik a politikáról és kultúráról mondott, a fiatalságnak és a betegeknek szóló szavam. És mindnyájatokat illetnek a papságról és szer-

zeteséletről való gondolataim is, amelyeket itt az Istenanya kegyképe előtt megemlékezésre és személyes elmélyítésre szeretnék rátok bízni.

A mai evangélium ebben a mondatban csúcsosodik ki: „Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45). Ezzel a mondatnál az evangélista Erzsébet házából visszatekint a názáreti szobába, a két asszony párbeszédétől Isten beszédére. Isten az, aki megnyitja a beszélgetést a szent Szűzzel, az emberiséggel. Mindig Isten szól elsőnek. „Kezdetben volt az Ige” (Jn 1,1). Ezért, kedves papok és szerzetesek, lelki életünkben mindig a *hallásnak* kell az elsőnek lennie. Először tudomásul kell vennünk Isten szavát, csak akkor adhatunk rá választ; először oda kell hallgatnunk, csak akkor tudunk neki engedelmessé válni. Csend és összeszedettség, lelkiolvasmány és elmélkedés elengedhetetlenek utunkban és szolgálatunkban, mint akik az emberré lett igére hallgatunk és őt hirdetjük. Mária ebben példaképünk és segítségünk. Az evangéliumok úgy rajzolják meg, mint a nagy Hallgatót, aki hallgatásában Istenre hallgat. Hallgatása az Ige befogadása. Mindent megőriz és megérlel szívében. Mint ahogy az angyali üdvözlés jelenetében, az Istenre való hallgatás egész önkéntelenül Istennel folytatott párbeszéddé válik, amelyben szólhatunk hozzá, ő pedig meghallgat. Mondjátok el hát Isten előtt, ami bennetek él! Mondjátok nagy-nagy örömmel köszönetet azért, amit művelt veletek, és amit napról napra másoknak közvetít általatok! Vigyék el a rátok bízott emberek gondját, a gyermekeket és az ifjúságot, a házasokat, az öregeket és betegeket! Vigyék el a szolgálatotok nehézségeit, sikertelenségeit, minden személyes bajotokat-bánatokat!

Kedves papok és szerzetesek, az *ima* hivatásunk pótolhatatlan alkatrésze. Olyan lényeges, hogy ennek a kedvéért félre lehet és félre kell tenni sok minden más, látszólag sürgetőbb feladatot. Ha hétköznapotok az emberek szolgálatában gyakran túlléptek a munkával, akkor nem hiányozhat belőle a csend és az ima megfelelő idői. Imát és munkát sohasem szabad elválasztani egymástól. Ha munkánkat naponta átgondoljuk Isten előtt és neki ajánljuk föl, akkor az végül maga is imává lesz.

Tanuljatok imádkozni! Merítsetek itt mindenekelőtt az óraima és az Eukarisztia gazdagságából, amelynek különösképpen kísérnie kell napi munkátokat. Tanuljatok meg úgy imádkozni az Úr iskolájában, hogy „mestereivé” legyetek az imának, és a rátok bízottakat is meg tudjátok tanítani rá. Ha imádkozni tanítjátok az embereket, akkor újra megszólaltatjátok gyakran eltemetett hitüket. Az ima által visszavezetitek őket Istenhez, és újra tartást és értelmet adtok életüknek.

Nagy reménnyel nézek rátok, kedves papnövendékek, noviciák és noviciusok. Legyenek már szemináriumaitok és noviciátusaitok az elmélkedés-

nek, az imának és az Úrral való bizalmas érintkezés begyakorlásának a helyei. Tudom, milyen újfajta vágyakozás él bennetek a helyes imádkozás iránt, tudom, új utakat kerestek, hogy az ima még mélyebben át tudja hatni életeteket. Veletek együtt valamennyien újra akarunk imádkozni tanulni! Hagyjuk, hogy magával ragadjon az Ószövetség imádkozó zoltárosa: „Csak egyet, százszor kértem egyet, / és, Uram, most is arra vágyom: / az Úr házában hadd legyen lakásom / mindegyik napján életemnek. / Az Úr gyönyörűségét lássam, / ha felvirradok templomában” (Zsolt 27,4).

Kedves fivéreim és nővéreim! Isten szava a csendbe vezet el bennünket, saját magunkhoz, a Vele való találkozáshoz, – de nem választ el egymástól. Isten szava nem hogy elszigetelne, inkább összeköt. Mária az angyallal folytatott párbeszéd csöndjében tudja meg Erzsébet anyaságát. Ennek a beszélgetésnek a csöndjéből indul útnak, és siet hozzá Judea hegyvidékére. Tudja, hogy Erzsébetben Isten működik, és elmondja neki azt, amit őbenne magában tesz Isten. Gyönyörűséges imák ajándékai fakadnak ebből az órából. „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse” – válaszol Erzsébet Mária üdvözlétére; és naponta mondott Magnificat-unk Mária felelete Erzsébetnek. Jegyezzük meg magunknak mai zarándokmisénk evangéliumából: Isten nemcsak meghív, hanem segít is a meghívottaknak, hogy mindenkori hivatásukban megértsék és kölcsönösen elfogadják egymást.

Jézus azt akarja, hogy a meghívottak vele legyenek (vö. Mk 3,14), de nem mint elszigetelt egyes egyének, hanem *közösségben*. Isten egész népe, és benne az egyes hivatások is „communio”-ban állnak az Úrral és egymással. Mint Mária és Erzsébet esetében, ez a közösség egyaránt átfogja a hitéletet és a hétköznapot. Különösen világossá válik ez nálatok, szerzeteseknél. Ti másoknál még inkább az ősegyház példája szerint éltek, ahol „a hívők közössége egy szív és egy lélek volt” (vö. ApCsel 4,32). Minél inkább sikerül igazi szeretettel élni közösségeitekben, annál megragadóbban tanúskodtok a keresztény üzenet hiteléről. Egységetek – a Zsinat szavai szerint – „nyilvánvalóvá teszi Krisztus jövetelét, és nagy apostoli erő árad belőle” (Perfectae caritatis 15).

Hasonlóan áll ez rátok is, megyéspapok és diakónusok. Tudom, hogy nem egy közületek szenved a magány miatt. Sokan álltok egyedül munkátokban, a növekvő paphiány miatt is. Úgy érzitek talán, hogy a másként gondolkodó világ túl kevésbé ért meg és fogad el benneteket, és üzenetekkel együtt idegen testként él meg. Annál inkább meg kell gondolnunk és konkrétan élni próbálnunk, amit a Zsinat a papok közösségeiről mond. Megyéspapok és diakónusok, ti sem vagytok soha igazán egyedül: együttesen bensőséges sorsközösséget alkottok! Mert a papszentelés és a küldetés erejében – amint a Zsinat nyomatékosan hangsúlyozza – „egészen szoros

testvéri viszonyban” vagytok egymással (Lumen gentium 28), „benső szentségi testvériség fűz össze” (Presbyterorum ordinis 8). „Paptestvéreitekkel a szeretet, az ima és a minden oldalú együttműködés köteléke” egyesít (uo.). Fordítsatok rá fáradságot, kedves Paptestvérek, hogy eleven papi közösségben éljétek ezt a papszentelésben megalapozott boldogító valóságot! Ezt mi, a pápa és a püspökök is – veletek együtt – közös ügyünkkel tesszük. Kövessünk el mindent, ami Isten segítségével hatalmunkban áll, hogy testvériesen elfogadjuk egymást, kölcsönösen hordozzuk egymás terhét, és így közösen tegyünk tanúságot Krisztusról.

A mennyek országa kedvéért választott cölibátus szabadabbá tesz benneteket a Krisztussal ápoltt közösségre és az emberek szolgálatára. De az egymás közti annál szorosabb és mélyebb közösségre is. Ne hagyjátok magatokat bárkitől vagy bármitől is kísértésbe ejteni, hogy ezt a nagylelkű rendelkezésre állást csökkentsétek vagy visszavonjátok. Inkább tegyétek teljes mértékben termékenyvé életetekben és az emberek üdvösségének szolgálatában.

Kedves szemináriumi papnövendékek! Veletek együtt meg akarunk nyílni annak, „amit a Lélek az egyházközségeknek mond” (Jel 2,29; 3,6.13.22). Ugyanakkor kérlek benneteket: Éljétek már most eszményeiteket, éppen a közösség eszményét – egymás között és régensetekkel – a hitéletben, tanulásban és szabadidőben.

Minél több közösségi szellem van a szerzetesek és papok között, annál hatékonyabb lesz szolgálatuk. Hogy hogyan élik a közösséget, attól függ majd az is, merre-e több fiatal kockáztatni a szerzetesi és papi hivatás lépését. Ott, ahol eleven életű szerzetesházak vannak, ott, ahol lelkipásztorok testvériesen együtt élnek, ott, ahol papok és laikusok összetartanak a Krisztus Testének egységében – ott van a legtöbb hivatás is!

Kedves Testvéreim! Egész különös örömömre van, hogy ezeket a szavakat itt a mariazelli Istenanya kegyképénél intézhetem hozzátok. Mária, mint Isten Anyja és az Egyház Anyja, kiváló módon anyja azoknak is, akik Fiának küldetését a történelemben folytatják. Hivatásában, az angyal üzenetére mondott fenntartás nélküli igenjében, Isten kegyelmes könyörületének Magnificat-os dicséretében felismerjük saját hivatásunk titkát és nagyságát. A kiválasztására és küldetésére mondott hívő igenben vált történeti valósággá benne Isten ígéje. Ezzel megvalósult Isten örök végzése, amiről Szent Pál beszél a mai második olvasmányban: „Akiket eleve ismert, azokat eleve arra rendelte, hogy részük legyen Fiának lényegében és formájában. Így lesz ő elsőszülött a sok testvér között” (Róm 8,29). Az angyal szava iránti hívő engedelmességével Mária az isteni üdvösség-

terv középpontjába lépett. Anyasága által lett Isten Fia mindannyiunk testvérévé, hogy hasonlók lehessünk hozzá megigazulásban és dicsőségben. Mert így folytatja ma Szent Pál: „Akiket (Isten) meghívott, azokat megigazulttá tette, akiket pedig megigazultakká tett, azokat meg is dicsőítette“ (uo. 30). Az ember felmagasztalása, egészen a legfölségebb Szentháromság dicsőségében való részvételéig Krisztus, az Isten Fia által valósul meg, ő pedig Mária hívő „Fiat”-ja által lett az Emberfia. Igen, valóban, „boldog, aki hitt”; íme, ezentúl boldognak hirdeti minden nemzedék.

Igen, kedves testvéreim, boldogok vagyunk mi is, akik hittünk, ha – mint Mária – elindulunk Istennel való személyes találkozásunkból, hogy minden ország és földrész hegyvölgyeinek lakóihoz elvigyük ma a hírt: mi történt Mária ölen, mi történt Krisztusban, az ő Fiában, és bennünk, testvéreiben, Isten hatalmas tetteiből. Mert így szól hozzánk Izajás próféta az első olvasmányban: „Sötétség borítja a földet és homály a nemzeteket, de fölötted ragyogva kel föl az Úr, és dicsősége megnyilvánul rajtad” (60,2). Mária hite által felsugárzott Isten világossága, és megvilágítja az új Jeruzsálemet. A Fölséges dicsőségének felvilágítása ez, azé a fényé, amely kezdeteivel már minden embert megvilágít, de Jézus Krisztusban mindenkinek ragyogó fénnel akar sugározni. Azért megbízatásunk, hogy hirdessük: „Kelj föl, ragyogj föl, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége ragyogva kel föl fölötted” (Iz 60,1).

A papi és szerzetesi hivatásban részesedőkre különösképpen is érvényes az Egyháznak ez a küldetése. Krisztus nemcsak bizalmas közelségébe hívta meg a tanítványokat, hanem ki is küldi őket a bizalmas együttlétekből az emberekhez (vö. Mk 3,14). „Menjete el az egész világra, és hirdesétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15). Külön meg szeretném említeni ebben az összefüggésben a misszióban működő papjaitokat, testvéreket és nővéreket, akik az Egyháztól kiküldött fejlődési segítőkkel együtt az egész világon hirdetik az örömhírt, szóval és szociális tettekkel. Bárkik vagytok, bárhol dolgoztok is, lelki megbízatásokat mindenütt ugyanaz: hogy „a magasságból felsugárzó világosság”-gal mindenkit megvilágosítsunk, akik „a sötétségben és a halál árnyékában ülnek” (vö. Benedictus). Ez a küldetésetek, akár városi plébánián vagytok papok, akár egy kis falusi egyházközséget láttok el, akár mint szerzetesek vagy szerzetesnők iskolában működtök, akár szociális gondozás és betegápolás terén dolgoztok, akár mint betegek és öregek látszólagos tehetetlenségre vagytok ítélve.

Eppen veletek, beteg és idős papok és szerzetesek, érzem magam ebben az órában egészen különös kapcsolatban, – néhányatokat mindjárt szemé-

lyesen is köszönteni foglak. (Utalás arra, hogy a mise után a bazilikában végigjárta őket.) A ti gondotokba és megemlékezésekbe ajánlja magát az egész Egyház világszerte. A ti küldetéseteknek már nincsenek térbeli korlátjai. A ti nyelvetek az ima és a bátran mindig újonnan vállalt szenvedés. Titeket is mindig újból kiküld az Úr. Különleges szolgálatotok – az imádság és szenvedés – pótolhatatlan az Egyház küldetésében. Élete végén az Úr sem prédikált többet. Már csak keresztyét vette magára, hordozta és tűrte, míg végül minden beteljesedett.

Kedves fivéreim és nővéreim a papi és szerzetesi állapotban, és ti valamennyien, akik ilyen hivatásra készültök elő! Az Úr kiválasztott benneteket, hogy imában és összeszedettségben vele legyetek, hogy hivatásokat közösségekben éljétek, és hogy üdvösségét elvigyétek az embereknek. A szentmise végén ezt a hivatásokat a mariazeili Kegyelemek Anyja anyai oltalmába és pártfogásába fogom ajánlani.

Mindannak összefoglalásául, amit közös zarándoklatunkról veletek szeretnék adni, amit maga Mária itteni szentélyéből veletek és velem útravalóul szeretne adni, egy olyan ígét választok, amit bizonyára ő maga is sokat imádkozott életében, a mai válaszos zoltár egy versét. Ezzel szeretném még egyszer megismételni a Katolikus Napok nagy témáját, és Mária által mindannyiatok szívére kötni:

„Remélj az Úrban, légy erős! Bátorságod legyen szilárd, és remélj az Úrban!” (27.zs.) Ámen.

Szentatyánk, II. János Pál pápa 2004. Hamvazószerdáján az Angelus imádkozásakor mondta a jelenlevőknek, hogy tudja, hogy az az idő, amit még velünk kell töltenie, korlátozott. Ezért kéri, hogy *imádkozzunk érte* – ha lehet minden nap – egy Miatyánkot, Üdvözlégy Máriát és Dicsőséget, mert Isten csak azok imái által ad neki erőt, akik imádkoznak érte.

A nagy hitehagyás

E nekem szentelt Mária-évben, Szeplőtelen Szívem ünnepén, kedves fiaim, mindannyiatokat meghívlok, térjete be égi kertembe, amelyet számotokra készítettem a tisztulás e fájdalmas és véres pillanataira.

Elérkezett a nagy hitehagyás ideje.

Mindaz készül megvalósulni, amit a szentírásban szent Pál a tesszalóniki híveknek jövendőül második levelében.

A Sátánnak, Ellenfelemnek mindenütt sikerült megtévesztésével és alatomos kísértésével úgy terjesztenie tévtanait, mint az igazság új és időszzerű magyarázatát. Sok embert sikerült rászednie, hogy válasszák tudatosan a bűnt és éljenek bűnben – abban a téves meggyőződésben, hogy a bűn többé már nem számít rossznak, hanem értéknek és jónak.

Elérkezett az általános zűrzavar és a lelkek legnagyobb zavarodottságának ideje.

A zűrzavar behatolt a lelkekbe és sok fiam életébe.

E nagy hitehagyás egyre inkább terjed a katolikus Egyházon belül is.

Tévedéseket tanítanak és terjesztenek, míg nagy könnyedséggel tagadják meg a hit alapigazságait, amelyet az Egyház Tanítóhivatala mindig tanított és erélyesen védett mindenféle eretnek eltévelyedéstől.

A püspökségek különös hallgatást tanúsítanak és nem tesznek ellene semmit.

Amikor pápám bátran szól, és erőteljesen megismétli a katolikus hit igazságait, már nem hallgatnak rá, hanem nyilvánosan bírálják és kinevetik.

Agyafúrt és ördögi taktika ez, amelyet a szabadkőművesség titokban készít elő a Szentatya ellen, hogy nevetségessé tegyék személyét és munkáját, és hogy feleslegessé tegyék Tanítóhivatalát.

A nagy hitehagyás áldozatai azok a gyermekeim, akik gyakran mit sem tudva hagyják, hogy elsodorja őket a tévedések és a gonoszság áradata.

A nagy hitehagyás áldozata lett sok püspök, pap és hívő is.

Ebben az időben a katolikus Egyházban kitart *egy kis maradék*, amely mindig hűséges marad Krisztushoz, az Evangéliumhoz és annak teljes igazságához.

A kis maradék *kis nyáját* képez, amelyet Szeplőtelen Szívem mélyén mindentől megőrzök.

E kis nyájban gyűlnek össze azok a püspökök, papok, szerzetesek és hívek, akik erős egységet alkotnak a pápával. Mindnyájan Szeplőtelen Szívem cönákulumába gyűlnek szüntelen imádságban, örökös önfeláldozásban, teljes felajánlásban, hogy előkészítsék a Fiam, Jézus második és dicsőséges eljövetelehez vezető fájdalmas utat.

A Mária-évben, ezen az ünnepemen, azokhoz intézem anyai felhívásomat, akik a kis nyájhoz akarnak tartozni, hogy ajánlják fel magukat Szeplőtelen Szívemnek, éljenek mighitt kapcsolatban velem, váljanak e végső időkbén bátor apostolaimmá, mert elérkezett az a pillanat, amikor *Szeplőtelen Szívemnek* meg kell dicsőülnie az Egyház és az egész emberiség előtt.

*A Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1988. június 11.,
Szűz Mária Szeplőtelen Szívének ünnepén*

Miután szent Testét nyelveddel érintetted

Aranyszájú Szent János

„A következő intézkedéssel kapcsolatban nem dicsérlek meg titeket, mivel összejöveteleitek nem javatokra, hanem károtokra szolgál. Először is azt hallom, hogy amikor közösségbe gyűltök, szakadás mutatkozik köztetek, s ezt részben el is hiszem. Kell is, hogy szakadás legyen körötökben, mert a megbízhatók csak így tűnnek ki közületek. Amikor ugyanis egybegyűltök, már nem az Úr vacsoráját eszitek, hiszen étkezéskor ki-ki a saját vacsoráját veszi elő, hogy elfogyassa, s az egyik éhen marad, a másik pedig dőzsöl. Nincs otthonotok evésre-ivásra? Vagy megvetitek Isten egyházát, és megszégyenítétek a szegényeket? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek? Ezért nem dicsérlek benneteket. Én ugyanis az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szól: Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” (1Kor 11,17-24)

Miért emlékezik meg itt az apostol a szent titkokról? Nagy szükség volt erre, hogy bizonyosságul hozza fel a jelen esetre. A te Urad ugyan ahhoz az égi asztalhoz hívott mindenkit; bár ez rendkívül félelmetes és mindenki méltóságán felül áll; te pedig keresztény testvéredet a te szerény és silány vacsorádhoz nem tartod méltónak! Mikor a szegények lelki javakban is csak olyan mértékben részesednek, mint te, még földi javaktól is megfosztod őket, pedig azok sem egészen a tieid. De nem akar kemény hangon beszélni, hanem szelídebb hangon folytatja: Az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret. Miért említi meg az apostol pontosan az időt, az estét, az árulást? Nem ok nélkül! Hanem azért, hogy a lélek az időpont megjelölésétől is meginduljon. Mert ha kőből is van valaki, ha arra az éjszakára gondol, mint volt együtt szomorúan tanítványaival, hogyan történt az árulás, hogyan kötötték meg és vezették el, hogyan ítélték el és mint viselt el mindent, ami reá várt. Ha ezt látjuk, meglágyul szívünk, kiemelkedünk a földies gondolkodásból és a világ minden fennhéjzásából. Mindezt azért mondja el, időpontot, vacsorát, árulást, hogy szégyen töltse el lelkünket: a te Urad önmagát adta érted és te ételt nem adsz testvérednek önmagad helyett? Hogyan mondhatja az apostol, hogy mindezt az Úrtól vette, hisz az utolsó vacsorán jelen sem volt, hanem az üldözők közül való volt. Azért, hogy világosan lásd, hogy nem kiválóbb az a vacsora, mint a későbbi szentáldozások. Mert ma is az Úr tesz és nyújt mindent, mint akkor. Azért is említi azt az éjszakát, hogy másképp is bünbánatra indítson bennünket. Azokra a szavakra emlékezünk ugyanis leginkább, melyeket utoljára hallottunk haldoklóktól és mennyire szégyenletesnek tartjuk, ha va-

laki családtagok közül erről megfélekedezik. Szent Pál emlékeztetni akar arra, hogy Atyánknak ez volt utolsó szava és azon a napon, melyen elköltözött, ezt a megbízást adta. Az apostol szent félelemmel akar eltölteni bennünket: emlékezzetek – mondja -, hogy utolsó kívánságként a szent titok ünneplését bízta ránk és halála előtti éjszakán ezt a parancsot adta és hagyta ránk e vacsorát.

Ezután elmondja az apostol, mi történt az utolsó vacsorán: Vette a kenyeret és hálát adva, megtörte és mondta: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely értektek adatik”. Ha tehát az Eucharisziához járulsz, ne tégy semmi méltatlant, ne szégyenítsd meg testvéredet, ne vesd meg a szűkölködőt, ne dorbézolj, ne gyalázd meg az Isten egyházát. Jöjj és adj hálát azokért, amiket kaptál; adj viszonzásul te is valamit; ne különítsd el magad testvéreidtől. Krisztus egyaránt adta magát mindenkinek, mondván: Vegyétek és egyétek. Az Üdvözítő egyformán adta testét mindenkinek, és te a közös kenyérből nem juttatsz egyformán mindenkinek?

„Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet és így szólt: Ez a kehely az újszövetség az én véremlében. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.” (1Kor 11,25) Te azt mondod, hogy Krisztus emlékét újítod meg és megveted a szegényt és nem félsz? Ha halott fiad vagy testvéred emlékét ülnéd, nyugtalan lenne a lelkiismereted, ha a szokásnak megfelelően nem hívtad volna meg a szegényeket; mikor a te Urad emlékét ünnepled, még a szegényeknek sem juttatsz. Mít jelentsen az: Ez a kehely újszövetség? Az ószövetségnek is volt kelyhe, melyben italt és állatok vérére áldozták. Kehelybe és pohárba fogták fel a kiömlő vért és így mutattak be áldozatot. Mikor tehát Krisztus állatok vére helyett saját végét hozta áldozatul, hogy valaki ezt hallva meg ne ütközzék, emlékezetbe idézi azt a régi áldozatot. Miután megemlékezett az utolsó vacsoráról, felhívja figyelmünket, hogy mintha azon az estén lennének, ugyanazon asztalhoz ülnének, magától Krisztustól veszik a legszentebbet: „Valahányszor ugyanis a kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön” (1Kor 11,26).

Krisztus a kenyér és kehely felett is elmondta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”; megokolva, miért adta nekünk ezt a szent titkot. Ez elég arra, hogy felszítsa buzgóságunkat, mert mikor arra gondolsz, mit szenvedett az Úr érted, kitarul a lelked. Ezért említi Szent Pál is itt: „Valahányszor eszitek ezt a kenyeret, az Úr halálát hirdetitek”. Ez az a lakoma! Miután erre felhívta a figyelmet; hogy az a világ végéig fennmarad, hozzáfűzi: míg el nem jő.

„Ezért aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét” (1Kor 11,27). Miért vétkezik? Mert vért ont és az Úr asztaláról való részesedés véres áldozat és nem lakoma már. Amint, akik általverték a kereszten, nem azért ontották vérére, hogy részesedjenek benne, hanem hogy kiontsák; ez történik azzal is, aki méltatlanul veszi,

mert lelkében semmi gyümölcsöt sem terem. Látjuk milyen keményen beszélt, mennyire megróttá túlkapásaikat, rámutatva arra, ha ilyen lélekkel készülnek a szent Vér vételére, méltatlanul részesednek abban? Már hogy ne részesednének méltatlanul, mikor lenézik a szűkölködőt és megszegyentítik? Mert ha Krisztus kizárja a mennyek országából azokat, akik nem adnak a szegényeknek, bármilyen jámborok legyenek is, méginkább azt, aki feleslegéből nem ad! Milyen visszásan beszélt az apostol.

Mit mondasz? Visszásan beszél? Az Úr asztaláról részesültél, szelídnek és angyalokhoz hasonlóknak kellett volna lenned és mindenkinél kegyetlenebb lettél. Ízlelted az Úr kelyhét és ezek után sem ismered meg testvéreidet, hogy tarthatsz még bocsánatra számot? Ha az előtt nem ismerted, az Úr asztalától kezdve ismerned kellett volna! Te pedig meggyalázod az Úr asztalát is, mert aki méltó volt az Úr asztalához, te, még a te étkeidre sem tartod méltónak. Nem emlékszel, mennyit veszített az, aki a neki járó száz dénárt visszakövetelte, nem hallottad, mint veszítette el ez által a nagy ajándékot? Nem gondolod meg, hogy mi voltál és mivé lettél? Nem veszed észre, hogy az anyagiakban szűkölködőknél mennyivel koldusabb vagy jócselekedetekben, mert ezernyi bűn nyomja lelkedet? Mindettől megszabadított téged Isten és égi lakomára méltatott és te mégsem lettél ember szeretőbb. Tehát nincs más hátra, mint hogy átadjon a kízóknak.

Hallgassuk mi is mindnyájan ezeket a szavakat, akik szegényekkel együtt járulunk ehhez a szent lakomához, de mikor kimegyünk innen, meg sem látjuk őket, hanem dorbézolunk és elmegyünk a szűkölködők mellett. Ugyanarra a vádra vagyunk méltók mi is, mint a korintusiak. Most talán azt kérdezed, mikor fordul ez elő? Mindig, de leginkább ünnepeken, mikor legkevésbé szabadna történnie. Akkor ugyanis áldozás után azonnal megkezdődik a dorbézolás, a szegények megvetése. Röviddel a szent Vér vétele után, mikor bójtnak és józanságnak lenne az ideje, tobzódsz és dorbézolsz. Ha reggelire valami jót fogyasztasz, gondosan vigyázol, hogy valamivel el ne rontsd kellemes érzésedet, de amikor a lélek táplálékát vetted, akkor nem vonakodol az ördög ételétől.

Gondolj csak arra, mit tettek a apostolok azután, miután Krisztus asztalánál ültek? Ugye imádkoztak és szent himnuszokat énekeltek? Virrasztotak ugye és hosszú tanításban részesültek, mely tele volt szent bölcsességgel? Nagy és csodás dolgokat beszélt nekik Krisztus és bízott rájuk Judás távozása után, aki elment, hogy hívja azokat, akik halálra akarták őt adni. Nem hallottad, hogy az a háromezer ember, akik a szentáldozásban részesültek, állhatatosak voltak imádságban és a tanítás hallgatásában, nem pedig tobzódásban és dorbézolásban?

Te a legszentebb vétele előtt böjtölsz, hogy valamiképpen méltó lenni látsszál, de a vétel után azonnal, mikor összeszedettnek és fegyelmezettnek kellene lenned, mindent elrontasz! Nem egyformán kellene-e előtte is, utána is böjtölni, mértékletesnek lenni, különösen akkor, miután a menyeyi jegyesedet magadhoz vetted. Előtte, hogy méltóképpen vehesd magadhoz; utána, hogy méltónak bizonyulj arra, amit kaptál.

Mit tegyek tehát, kérdezed? Böjtöljek szentáldozás után is? Nem mondom ezt, nem is parancsolom. Bár szép dolog volna; mégsem kényszerítlek erre, buzdítalak azonban, hogy ne add át magadat mértéktelen gyönyörnek. Mert ha sohasem szabad gyönyörrel töltekezni, amint Szent Pál figyelmeztet erre: „Aki ugyanis feslett életet él, eleven halott” (1Tim 5,6). Mert ha a nő számára a gyönyör halált jelent, még inkább a férfinak és ha máskor is veszteted okozzák, sokkal inkább a szent titkokban való részesedés után. Az élet kenyerének vétele után halálra méltókat cselekszel, nem félsz? Nem veszed észre, mennyi rossz származik a gyönyörből: féktelen nevetés, megfontolatlan szavak, veszélybe döntő komolytalanság, haszontalanságok és sok más, amit említeni sem szabad. És te ezt teszed, miután Krisztus asztalától felálltál, azon a napon, mikor szent testét nyelveddel érintetted.

Akárki vagy tehát, hogy ezek meg ne történjenek, tisztítsd meg kezedet, nyelvedet, ajkadat, melyekkel Krisztust fogadtad és az érzékelhető ételről az Úr szent lakomájára fordítsd figyelmedet. Gondolj az apostolok szent virrasztására, felejts el mindent, legyen körülötted minden olyan, mint az éjszaka. Törődött szívvel virrasszunk az Úrral, mint a tanítványok. Imádság ideje ez, nem dorbézolásé. Mindig vigyáznunk kell erre, de különösen ünnepen, mert nem az az ünnep rendeltetése, hogy bűnt bűnre halmozzunk, hanem hogy véget vessünk azoknak, amit eddig elkövettünk.

Tudom, hogy hiába mondom mindezt, de nem hagyom abba. Ha senki sem hallgat rám, sőt ha mindenki süket füllel hallgatja szavaimat, nekem annál nagyobb a jutalmam, számotokra pedig annál súlyosabb az ítélet! De hogy súlyosabb hibák ne történjenek, nem hagyok fel a figyelmeztetéssel, talán, talán a gyakori intelemnek lesz eredménye. Nagyon kérlek benneteket, ne tegyük ezt ítéletünkre és kárhozatunkra: lássuk el étellel Krisztust, adjunk neki italt, ruházzuk őt fel. Ez méltó az Úr asztalához!

Hallottad a szent énekeket, láttad a lelki mennyegzőt, a Király asztalánál ültél, a Szentlélek kegyelmével teltél el, szeráfokkal együtt dicsőséget zengtél, ne vess el magadtól ekkora boldogságot. Ne szórd el a kincset. Ne adj helyet a tobzódásnak, a szomorúság gyökerének, tartsd távol az ördög örömét, ezernyi gonoszság szülőanyját. Ebből származik halálhoz hasonló kábultság, betegség, feledékenység, a halál előszele. Természetes, hogy

mámorosan nem akarsz találkozni keresztény testvéreddel, mondd, Krisztussal a szívedben, hogy merészelsz dorbézolni? Te a gyönyört szereted és az élvezetet? Hagyj fel a részegeskedéssel, mert azt akarom, hogy olyan boldogságban legyen részed, mely soha el nem enyészik! Melyek ezek az élvezetek, melyek örökké tartanak?

Hívd meg a lakomádra Krisztust és vele költsd el a tiedet, ami úgyis az övé; ez végtelen boldogság és soha nem szűnő élvezet. Ne az érzékelhető nézd, mert az csak pillanatnyilag létezik és aki elmerül benne, nem lesz jobb sorsa annak, sőt rosszabb, mint annak, aki gyönyört nem hajszol. Az utóbbi úgy él, mint valami csendes kikötőben; az előző patak sodrának, betegségek veszedelmének teszi ki magát és még ezt a vihart sem tudja elviselni. Legyünk mértékletesek, hogy mindezt elkerüljük! Így testi egészségünket is biztosítjuk, lelkünket pedig minden veszedelemtől megmentettük; jelen és jövő bajoktól megszabadultunk, amelyektől bárcsak megmenekülve eljuthassunk a mennyei királyságba, a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmével, akinek az Atyával és Szentlélekkel dicsőség, hatalom, tisztelet most és mindig és örök időkre. Ámen.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből)

Add, hogy mindig ragaszkodjam törvényeidhez

fr. Barsi Balázs, O.F.M.

Lázas beteg lettem. Kegyelem! Igaz, nyilvánosan nem misézhetem, nem is prédikálok, de lélekben próbálok megünnepelni Úrnapját. Milyen jó volt a csendes, fenti kápolnában bemutatni a szentmisét. Mélyen megragadtak a pap áldozás előtti imájából a következő szavak: „*Add, hogy mindig ragaszkodjam törvényeidhez és soha el ne szakadjak tőled.*”

Egyre kedvesebb lesz ez az ima nekem. Lassan átjárja testemet-lelkeimet. A papban legyen valami félelmetes, konok, makacs, konzervatív ragaszkodás az Úr törvényeihez. A pap hűsége az egyik kötőanyaga az Egyház épületének. A másik a keresztény házások egymás iránti hűsége.

Melyek az Úr törvényei? A szeretet radikális megnyilvánulásai: a tisztaság, a szegénység, az engedelmesség. Az Úrnak egy törvénye van: a szeretet, de ez a szeretet a Tízparancsolatot nem rombolja el, hanem beteljesíti, és kivirágoztatja az Ő életében utánzására.

Jézus szűzen élt, szegényen és állandóan az Atya akaratát kereste. Ez a papi lelkiség. Minden divat, minden erotizmus, minden evilágiassággal szemben a teljes odaadás testestől-lelkestől.

Azt kérem, hogy edja meg nekem az Úr, hogy mindig ragaszkodjam törvényeihez, és hogy soha el ne szakadjak tőle. Ez a sorrend is meglep! A ragaszkodás az Úr törvényeihez előbb említettik, mint az Úrhoz való tartozás? Igen, hiszen Te mondtad, Uram, hogy az szeret téged, aki megtartja parancsaidat.

Ez az engedelmisség és ragaszkodás az Úr törvényeihez, lehet, hogy egyesek szemében visszaszítónak tesz majd engem, lehet, hogy elbűzöldnek tőlem. Nem baj. Merni kell nem szeretve is lenni az Úr Jézus miatt!

Sok általam vezetett ifjú szerzetesnek súlyos problémát, szenvedést jelentett: okozhat-e ő fájdalmat másoknak (szülők, volt barátnő stb.) azzal, hogyha ő engedelmeskedik a hívásnak. Oswald Chambers zseniálisan válaszol: „*Ha azt fontolgatjuk, mibe kerül másoknak a mi engedelmisségünk Krisztus hívó szava iránt, ezzel szinte szemére vetjük Istennek, hogy nem számol engedelmisségünk következményeivel.*” Senkihez és semmihez sem szabad úgy ragaszkodnom, mint Krisztus törvényeihez, legfeljebb ahhoz, aki engem Krisztus törvényeihez való ragaszkodásomat erősíti.

Azért a belső ellenség veszélyesebb, mint a külső! Nem hiszem, hogy bárki is elszakíthatna engem most már Krisztustól, de az én rossz természetem és gyöngeségeim bármelyik pillanatban.

Ha kívülről csábít az ellenség arra, hogy bármiben is elszakadjak Krisztustól: undor, megvetés és felháborodás kél a lelkemben; de ha belülről ér a támadás, bizony, nem ilyen egyértelmű az ellenállás. Igaza van Szent Ferenc atyánknak, hogy az igazi ellenségünk bennünk lakozik. Ettől az ellenségtől is szabadíts meg engem, eucharisztikus Jézusom!

Az egyik novícius, a leggyermekibb, tágra nyílt szemmel bekéredzkedett ma a szobámba, és egy másik kíséretében a beteg magiszternek földieprel ajánlott fel. Még nem látott ilyen gyöngé állapotban. Kerekre nyílt szemmel kérdezte, hogy mit csinálók ilyenkor, mert nekik az esztergomi kollégiumban Pál atya azt mondta, hogy a betegszobában átgondolhatják az életüket.

Isten szólt a gyermek szája által. Bár lázasan képtelen vagyok gondolkodni, de még sűrítettebben élek, és ezért kegyelem a betegség. Bizony, át kell gondolni életemet Isten színe előtt... (Szécsény, 1994. június 5.)

Megsebezted Szívemet

Szent Bonaventura

Körülássák a szólót. Ez az ásás a cselszövők csalárdsága, mert vermet ás az, aki mást rászedni akar. Ezért halljuk a panaszt: „Vermet ástak szívnem elé”. (Zsolt 56,7) Nem volt rejtve cselvetés az előtt, aki mindent lát,

aki előtt múlt és jövő olyan mint a jelen. Az evangélista elbeszéli, hogy mint vezettek az Úr Jézus elé egy házasságtörő asszonyt, kijelentvén, hogy Mózes a törvényben ilyenek megkövezését parancsolja. Megkérdezték tőle: „Te pedig mit mondasz?” Látnod az igaz szőlőtő részére ázott vermet, melyekkel a gonosz szőlőművesek a mi szent Szőlőtönket, a mi Urunk Jézus Krisztust körülvették, nem azért, hogy jobban viruljon, hanem hogy elszáradjon. Tervüknek azonban az ellenkezője történt, mert körülásva is hatalmas lett és irgalmának nedvét számunkra szétárasztotta.

Hosszadalmas lenne nagyon, minden vermet elsorolni, melyeket a gonosz szőlőművesek ástak, akik Krisztusnak minden szavát és tettét ármánykodva figyelték. Hanem amikor látták, hogy a körülásás nemcsak nem árt a szőlőtőnek: már nemcsak körülásni, hanem átfúrni törekedtek, hogy örökre elszáradjon, mint más fák. Átfúrták tehát és átfúrták nemcsak a kezét, hanem lábát is, átfúrták a gyűlölet lándzsájával oldalát is és legszentebb Szívét, amely a szeretet lándzsájától már régen át volt fúrva. „Megsebezted szívemet, húgon, mátkám! Megsebezted szívemet!” (Én 4,9) Kegyes Jézusunk, ha mátkád, húgod megsebezte szívedet, miért volt arra szükség, hogy ellenségeid is megsebezzenek? Mit tesznek Krisztus ellenségei? Ha meg volt sebezve, sőt mivel meg van sebezve, mivel akarjátok még tetézni? Vagy nem tudjátok, hogy egy sebből vérző szív elhal? Elhalt a mi szeretett Urunknak Jézus Krisztusnak szíve, mivel megsebeztek, birtokba vette a jegyes szeretetének sebe Jézus Szívét, birtokba vette a szeretet halála. Hogyan veszi birtokába akkor a másik halál? Erős, mint a halál, sőt sokkal erősebb a szeretet, mint a halál! (Én 8,6) Nem lehet kiűzni az első halált, vagyis sok halott szeretetét a szív lakából. Ha két egyenlő erős ember egymást megtámadja, akik közül egyik házban van, nem kétséges, hogy aki belül van, az győz. És lásd, mekkora ereje van a szívét lefoglaló szeretetnek, és a szeretet sebével megsebző; de nemcsak az Úr Jézus Krisztusban, hanem szolgálóiban is. Így tehát a mi Urunk Jézus Krisztusnak Szíve már régen megsebzett és halott volt, akit mindenkor gyilkolnak és megölésre szánt juhoknak tartanak. Ehhez járult még a testi halál és győzött, hogy örökké legyőzessenek.

Ha már itt vagyunk a mi szeretett Úr Jézusunk Szívénél és jó nekünk itt lennünk (Mt. 17,4.), minket nem lehet elszakítani attól, akiről írva van: akik tőled eltávoznak, porba írják nevüket. Mi történik azokkal, akik hozzád jönnek? Hozzád jövünk és ujjongva örvendünk nálad megemlékezve Szívedről. Milyen jó és kellemes ebben a Szívben lakni! Nagy kincs, drága gyöngy a Szíved, jó Jézusunk, melyet tested szántó földjében találtunk. Ki vetné el e gyöngyszemet? Odaadom minden kincsemet, elcserélem gondolataimat, érzelmeimet és megszerzem azt magamnak; minden gondolatomat a jó Jézus Szívére vetve és az gondoskodik rólam.

Efelé a templom felé, ebben a szentek szentjében, ehhez a frigyládához hódolva járulok és dicsérem az Urat Dáviddal mondván: megtaláltam a szívemet, hogy imádjam Istenemet. Én is megtaláltam a király szívét, testvéremét, barátomét, jószágos Jézusomét. Az ő Szíve ugyanis, az én szívem is, mondom merészen. Krisztushoz tartozom, mint fejhez és hogy lehetne az, hogy ami a fejemé, nem lenne az enyém? Amint test szerinti fejem szeme kétségtelenül az enyém; tehát lélekszerinti fejemnek szíve is az enyém; tehát lélekszerinti fejemnek szíve enyém. Jó nekem, mert Jézussal egy mikor még a hívők sokaságának is szíve-lelke egy volt. (ApCsel 4,32) Megtalálva kegyes Jézus Szívedet és az én szívemet, imádlak téged Istene-met! Hallgasd meg könyörgésemet, vonj egészen Szívedre! Bár bűneim sokasága akadályoz engem, mégis mivel Szíved mérhetetlen szeretettől kitarult és tágas és te, aki egyedül vagy képes a tisztátalan magból fogantat tisztává tenni, minden szépség teljessége, moss fehérre vétkemtől és tisztíts meg engem bűneimtől, hogy általad megtisztítva, hozzád, legtisztábbhoz járulhassak, és méltó legyek Szívedben lakni életem minden napján, és meglátni és megtenni akarodat.

Azért fúrták át oldaladat, hogy számomra bejárat nyílják; azért sebeztek meg Szívedet, hogy ott lakhassunk minden külső háborítástól menten; azért sebeztek meg, hogy a látható seben keresztül meglássuk a szeretet láthatatlan sebét. Mert megsebzett az, aki forró szeretettel szeret. Mivel lehetett volna ezt az izzó szeretetet jobban megmutatni, minthogy nem csak testét, hanem magát a szívét is lándzsával átdöfni engedte? A testi seb a lélek sebét jelenti, amint az említett idézet oly szépen mutatja, amelyben kétszer szerepel a megsebezted szó. Mindkét sebnek okozója a testvér és mátká, mintha maga a vőlegény nyíltan mondaná, mivel szereteted tüzével megsebezted, a katona lándzsája is megsebesített engem. Ki engedné megsebezni szívét barátjáért, ha előbb annak szeretete szívét meg nem sebezte? Tehát így mondja: „Megsebezted szívemet, húgom, mátkám! Megsebezted szívemet!” (Én 4,9) Miért említi mátkám, húgom? Vagy nem lehet kifejezni a szerető jegyes érzelmét csak egyik szóval? És miért mátká és nem feleség, mikor az Egyház és minden hűségese lélek nem szűnik meg napról-napra jegyesének, Krisztusnak jócselekedetekkel utódokat nemzeni? Röviden megvilágítom. A mátkák szeretete izzóbb a házasság kezdetén, mint később és idő múlásával veszít melegébből. A mennyei jegyes, hogy szeretetének nagyságát, melyet idő múlása nem csökkent, élénk tárja, kedvesét mátkának nevezi, hogy szeretetének mindig új erejét jelezze.

Mivel a jegyesek szeretetébe testi szeretet is vegyül, hogy mennyei jegyesünk szeretetében semmi ilyet ne érezz, mátkáját húgának nevezi, mert

a hűgát senki sem szereti test szerint. Ezért mondja: megsebezted szívemet mátkám, hűgom, mintha azt mondaná: nagyon szeretlek téged mint mátkámat, tisztán mint hűgomat. Miattad kapott sebet a Szívem. Ki ne szeretné ezt a megsebzett Szívét? Ki ne viszonzna ekkora szeretetet? Az szereti a megsebzettet, aki a kölcsönös szeretettől megsebezve így kiált: „beteg vagyok a szerelemtől” (Én 2,5). Viszont szereti a jegyest az, aki mondja: vigyétek hírül kedvesemnek, ellankadok a szerelemtől. (Én 5,8)

Mi tehát, akik még testben járunk, amennyire tudjuk, viszonzzuk szeretetét annak, aki minket annyira szeret, öleljük át az érettünk megsebzettet, akinek a gonosz szőlőművesek átfúrták kezét és lábát, oldalát és Szívét. Imádkozunk, hogy kemény és bűnbánatra nem hajló szívünket szeretetének kötelekével megbilincselni és dárdájával megsebezni kegyeskedjék. Ámen.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből)

Hajlandó volt fogadni

Hat éve vagyok Mária Légiós testvér. Munkámat, amit magam választottam, nagyon szeretem. Kórházba járok az elfekvő osztályra, azon kívül Idősek Otthonait is felkeresem, szintén az elfekvő osztályokat. Jó szót, mosolyt, imát, és simogató kezet viszek, szeretnek, alig várnak. A Szent Imre Kórházban, a férfi osztályon a következő történt. Az egyik beteg férfiért sokat imádkoztam, igen sokat agitáltam, fogadja el az Úr Jézust. Állandóan nemet mondott. Egyik alkalommal éppen a felesége is ott volt, és ő is kérte, hogy gyónjon meg és vegye az Úr Jézust magához a betegágán. A férfi keze béna volt, nem tudott fogni semmit, minden igyekezete sikertelen volt. Azt kértem csak tőle, hogy legalább egy áldást mondhassak és had hintsem meg szentelt vízzel. Nehezen, de megengedte. Ezután szentelt vízbe mártottam kezemet és rátettem a fejére, hogy áldást adjak:

„Drága beteg testvérem, megáldalak téged most a Szűzanyánknak különleges áldásával az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Most segíts meg Mária... Oltalmad alá futunk...”

Akik mellette álltunk, meglepődve láttuk, hogy a beteg béna keze megmozdult. Az éjjeliszekrényen levő pohárért nyúlt, és vizet ivott. Amikor ezt felfogta, egy pillanatra megállt a lélegzete és igent mondott, hajlandó fogadni a papot. A felesége sírt és szinte őrjöngve kiabált: „Mi történt, mi történt? Hát eddig béna volt a keze!” Erre én azt mondtam: „Na látja, kedves, ez Jézus csodája”.

Kontra Józsefné Anna

Mária-kegyhelyek

Sopronbánfalva

A régi Bánfalva – később Sopronbánfalva – község ma Sopron-Kertváros néven Sopron része. A Győri egyházmegyéhez tartozik. A hagyomány szerint Szent Wolfgang (Farkas) püspök, Boldog Gizellának, Szent István feleségének lelkiatyja remetéskedett ezen a tájon. Az ő tiszteletére épített itt kápolnát a XV. század első felében, 1441 körül egy itt élő remete. Sopron hívő népe hozzá járt tanácsért és útmutatásért. V. Miklós pápa engedélye alapján 1454-től már hetente egy szentmisét mondhattak a kápolnában, ez azonban hamarosan kicsinek bizonyult, templomot kellett építeni. 1482-ben a már szentség hírében álló búcsújáráhely vezetésére és a templom befejezésére a pálos atyákat kérték fel. A lengyelországi Czestochowából érkező szerzetesek hozták magukkal az ottani Fekete Mária kegykép másolatát. (A czestochowai kegykép a legenda szerint Szent Lukács alkotása.) Ekkor lett Bánfalva a Szűzanya kegyhelyévé.

A templomot és a mellette lévő pálos kolostort a törökök 1532-ben feldúlták, a pálos atyáknak menekülniük kellett. A Szűzanya kegyképét Bécsújhelyre vitték, és csak 1614-ben tértek vissza újra Bánfalvára. A templom és a kolostor helyrehozása több évtizedet vett igénybe, 1643-ban fejezték be az építkezést. (A szentélyt régi formájában állították vissza, a hajót, amelynek mennyezete beomlott, leegyszerűsítették.) Az 1600-as évek közepétől a Mária-kép tisztelete töretlen. A kegyhelyet az elmúlt századokban tömegek keresték fel, különösen augusztus 15-én és szeptember 12-én volt sok zarándok. Messze vidékről jöttek ide könyörögni a Szűzanyához, számosan tértek vissza itt a katolikus valláshoz. A Habsburg-család több tagja is fölkereste a kegyhelyet. 1786-ban II. József a többi szerzetesrendekkel együtt a pálos rendet is feloszlatta. A templomnak és a kolostornak több, mint 400.000 aranyra becsült berendezéseit áruba bocsátották. Művészi orgonáját Sopron városa a kópházi búcsújáráó templomnak ajándékozta. A kegyképet a közeli Árpád-kori Mári-Magdolna templomba vitték, és 1893-ig ott őrizték. Ekkor a képet átfestették, aranyo-

zott keretbe helyezték, majd visszavitték eredeti helyére, a kegytemplom főoltárára. A lakatlan kolostorba Zalka János győri megyéspüspök 1892-ben ausztriai Mayerlingből kármelita nővéreket telepített. A szigorú, imádságos életet élő rendet 1950-ben feloszlatták, az épületet pedig világi célra (akkor otthonának) vették igénybe. 1966-ban a kegyképről az előző századvégi ráfestést eltávolították, a képet eredeti formájában restaurálták. A díszesen faragott rokokó keretben lévő kegyképen az évszázados áhitat jeleit a ráaggatott ékszerek és koronák bizonyítják.

A magas dombon fekvő volt pálos templomhoz – a „hegyi templomhoz” – 80 lépcsőfok vezet föl, a barokk lépcsőt szentek szobrai szegélyezik. A templom szentélye gótikus stílusú, mérműves ablakokkal. A rokokó padok valószínűleg a győri székesegyházból származnak. Az orgonakarzat mellvédjén az apostolok barokk képei sorakoznak. Különlegesség a karzatnak az oltár felé nézve jobb oldalán lévő, az 1940-es évek végén készült freskó, amely a Sátánt leszűrő Szent Mihály arkangyalt ábrázolja, a földön fekvő, embertestű sátán arca pedig jól fölismerhetően Sztálin képével azonos.

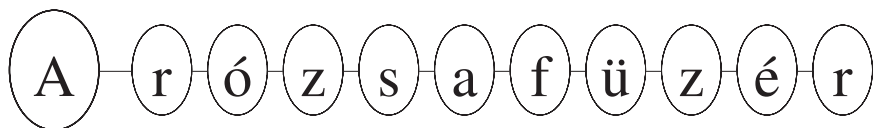
A hajdani pálos templom főbúcsúja jelenleg Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén, július 16-án van.

K.D.

Athos

A hátsó borítón látható ikont Athosz egyik kolostorának (Chilandari) szerzetesei őrzik. A hagyomány szerint Szent Lukács evangélista akkor festette, amikor Szent Pált kísérte térítőútján. A VIII. században Damszkuszi Szent János tulajdonát képezte, aki a képtiszteletet védő művét e kegykép előtt írta. A szerb uralkodó, IV. Uros István jóvoltából került 1347-ben a jelenlegi helyére, ahol a szerzetesek tisztelik a hívek-zarandokok helyett is. A templomban jobb oldalon azt a helyet foglalja el, ahol általában az előljáró szokott lenni; s a közösség azt tartja, hogy Szűz Mária az ő előljárójuk.

Ezúton kívánjuk jelezni, hogy tévedésből a Tengernek Csillaga előző számának címlapján nem a Fájdalmas Anya kismartoni képe, hanem a kegyszobor szerepel. Ez a szobor is az Esterházy család jámborságát, s a környék híveinek buzgóságát dicséri.

Szent Rita

Szent Rita a lehetetlennek látszó ügyek szentje. Igen sok családban találkozhatunk lehetetlennek látszó ügyekkel. Forduljunk bizalommal Szent Ritához, különösen május 22-én, születése és halála napján. Imádkozzuk a *Szent Rita rózsafüzért*, melyet előző számunkban közöltünk. Most két Szent Ritához szóló imát aduk közre.

Szent Rita, Isten csodákkal tüntetett ki Téged. Részesültél abban a ritka kegyelemben, hogy kétségbeejtő helyzetben különleges szószólónk és segítőnk vagy. Erős bizalommal térdelek Előtted, könyörülő szeretetedet kérem, légy segítségemre mostani nagy szükségemben! Légy részvétel irántam! Gyarló imámat vidd Isten kegyelmének trónusa elé, és buzgó közbenjárásod által nyerj meghallgatást kérésemnek! Tekintsen mennyei Atyám Jézus kiontott drága Szent Vérére, irgalmas, szentséges Szívére és nagy hitemre!

Szent Rita, engedd, hogy buzgó imám meghallgatást nyerjen! Megígérem, hogy egész életemben hirdetem jóságodat. Amen.

Szent Rita, Te gyermekkorodban, nagylány korodban, majd házasedetben mindig szüleidnek és környezetednek napsugara voltál. Ártatlan mosolyod mint az erény illata őrizte meg a családban az egyetértést és a békét. Szelídségeddel legyőzted férjed vadságát, nagy türelemmel viselted el az anyai kötelességeket. Érdemeid alapján kérd Istent, a béke szeretőjét és a szeretet kedvelőjét, hogy a mi családunkban is mindig örökké égő lánggal lobogjon a béke és a szeretet tűzhelye. Adj, Uram, Szent Rita közbenjárására békét napjainkban!

Adj családunknak alázatosságot, reménységet és erős hitet! Engedd, hogy a testvéri szeretet, a szülői és hitvesi szeretet kötelékei fonjanak egybe mindnyájunkat, és egymást tiszta szeretettel szeressük, mert minden parancsolat teljesítése az, hogy a békének és szeretetnek gyermekei legyünk.

Szent Rita, hatalmas közbenjárásod által tégy méltóvá minket arra, hogy az Úr Jézus egykor bennünket is boldognak nevezzen! Általa és Vele legyen az Istennek dicsőségszóra és hatalom! Aki él és uralkodik mindörökkön-örökké. Amen.